Gheorghe Chivu

SECTORUL DE LIMBĂ LITERARĂ ŞI FILOLOGIE ŞI CERCETAREA LIMBII NOASTRE DE CULTURĂ

1. Colectivul de limba literară şi stilistică al Institutului de Lingvistică din Bucureşti, înfiinţat de Tudor Vianu şi devenit, în 1965, sub conducerea lui Ion Gheţie, Sectorul de limbă literară şi filologie, a avut încă de la început ca program ştiinţific de bază studierea limbii noastre de cultură[1].

Personalitatea distinctă a celor doi şefi de sector şi nivelul atins de cercetarea lingvistică românească în perioadele în care ei şi-au desfăşurat activitatea au influenţat însă, în mod evident, nu doar obiectivele ştiinţifice vizate, ci şi rezultatele concrete ale cercetărilor întreprinse.

2. Având alături, la începutul activităţii desfăşurate în institut, un colectiv eterogen ca pregătire şi preocupări[2], deopotrivă cercetători ştiinţifici şi cadre didactice universitare, Tudor Vianu şi-a propus să elaboreze o istorie a limbii române literare din secolul al XIX-lea.

Au fost făcute, în acest scop, investigaţii asupra „limbii şi stilului" scriitorilor reprezentativi ai epocii şi asupra formei unor texte considerate ilustrative pentru procesul de constituire a stilurilor nonbeletristice, rezultatele fiind publicate, între 1956 şi 1962, în trei volume de *Contribuţii la studiul limbii române literare în secolul al XIX-lea*[3] sau în paginile revistelor „Limba română" şi „Studii şi cercetări lingvistice"[4]. A fost efectuată, de asemenea, o cercetare de detaliu asupra operei eminesciene antume (însoţită nu o dată de corectarea formei textelor tipărite în monumentala ediţie Perpessicius[5] şi de formularea unor constatări stilistice[6]) cu

[1] Vezi pentru istoria sectorului (din care au făcut parte, pentru perioade diferite de timp, din raţiuni pur administrative, şi colectivul de stilistică şi poetică şi chiar colectivul de gramatică), textul redactat de Ion Gheţie pentru volumul *Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan" din Bucureşti. 50 de ani de existenţă (1949–1999),* Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p. 132– 137.

[2] Au făcut parte din acest colectiv chiar istorici literari, între care Şerban Cioculescu, Ion Creţu, Ion Dumitrescu, Dumitru Marmeliuc, Cornel Regman, Vladimir Streinu.

[3] *Contribuţii la studiul limbii române literare din secolul al XIX-lea,* I–III, Editura Academiei, Bucureşti, 1956–1962.

[4] Vezi, între acestea, Grigore Brâncuş, *Părerile lui Constantin Negruzzi despre limbă,* în LR, V, 1956, nr. 4, p. 19–34; Mircea Seche, *Despre stilul sportiv,* în LR, VIII, 1959, nr. 2, p. 80–98; Gh. Bolocan, *Unele caracteristici ale stilului publicistic al limbii române literare*, în SCL, XII, 1961, nr. 1, p. 35–71; Constant Maneca, *Consideraţii asupra stilurilor limbii române literare în lumina frecvenţei cuvintelor,* în LR, XV, 1966, nr. 4, p. 353–366.

[5] A se vedea în acest sens, între altele, articolele publicate de Ion Creţu, în LR, XIII, 1964, nr. 3, p. 196–205, XIV, 1965, nr. 2, p. 225–230.

LR, LVIII, nr. 1, p. 5–64, Bucureşti, 2009

BDD-A581 © 2009 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.110 (2026-02-05 12:53:46 UTC)

scopul de a întocmi primul *Dicționar al limbii poetice a lui Eminescu*[7], conceput ca un punct obiectiv de referință în stabilirea contribuției aduse de marele poet la perfecționarea expresiei artistice românești[8]. A fost elaborată, după lectura atentă a majorității cărților și publicațiilor periodice apărute între 1780 și anul înființării Societății Academice Române[9], *Bibliografia analitică a limbii române literare. 1780–1866*, instrument de lucru indispensabil pentru aflarea opiniilor formulate cu privire la problemele limbii literare și la stilul scriitorilor într-o epocă de maximă efervescență culturală și națională.

Toate acestea erau rezultate ale aplicării ideilor formulate, în deceniul al șaselea al secolului trecut (când în programa analitică a facultăților cu profil filologic fusese introdus cursul de istoria limbii literare) de către Iorgu Iordan[10], Al. Rosetti[11], Al. Graur[12], Ion Coteanu[13], Boris Cazacu[14] (toți având responsabilități și în cercetarea lingvistică) și, desigur, de Tudor Vianu[15], idei potrivit cărora româna literară s-a constituit în secolul al XIX-lea, pe baza subdialectului muntenesc, în urma activității marilor autori de literatură, creatori prin scrisul lor ai celei mai alese forme de expresie a limbii naționale.

3. În anul 1965, după o activitate de un deceniu ca sector independent al Institutului de Lingvistică, Sectorul de limbă literară și stilistică s-a transformat, sub conducerea lui Ion Gheție, în Sectorul de limbă literară și filologie.

[6] Dintre autorii *Dicționarului*, au publicat asemenea constatări, în revistele Institutului, Tudor Vianu (SCL, V, 1954, p. 165–200; LR, VII, 1958, nr. 6, p. 29–39, VIII, 1959, nr. 3, p. 25–33, XIII, 1964, nr. 1, p. 13–19), Gh. Bulgăr (LR, VII, 1958, nr. 6, p. 51–58, X, 1961, nr. 1, p. 48–57) și Flora Șuteu (LR, XIV, 1965, nr. 1, p. 45–63).

[7] Adunarea materialului pentru volum a fost făcută de Gh. Bulgăr, Șerban Cioculescu, Ion Crețu, Ion Dumitrescu, Dumitru Marmeliuc, Luiza Seche, Vladimir Streinu și Flora Șuteu. Iar redactarea *Dicționarului* propriu-zis a revenit unui colectiv restrâns format din Gh. Bulgar, Ion Gheție, Luiza Seche și Flora Șuteu.

[8] Pentru detaliarea acestor obiective, vezi *Cuvântul înainte* la *Dicționarul limbii poetice a lui Eminescu*, Editura Academiei, București, 1968, p. 3–4, textul fiind redactat, după moartea lui Tudor Vianu, de către Ion Gheție.

[9] Investigațiile, întreprinse de Eugenia Contraș, Elena Cortez, Ion Gheție, Paul Lăzărescu, Cornel Regman, Luiza Seche, Mircea Seche, Sanda Stavrescu, Gheorghe Șerban, Marina Vlasiu, s-au bazat pe fondurile de carte și periodice ale Bibliotecii Academiei din București, după cum se precizează în *Nota explicativă* la *Bibliografia analitică a limbii române literare. 1780–1866,* Editura Academiei, București, 1972, p. 9.

[10] Iorgu Iordan, *Limba literară (Privire generală),* în LR, III, 1954, nr. 6, p. 52–57 și *Pe marginea discuțiilor asupra limbii literare,* în „Gazeta literară", II, 1955, nr. 26 (62), p. 4.

[11] Al. Rosetti, *Despre unele probleme ale limbii literare,* [București, 1956].

[12] Al. Graur, *Cum se studiază limba literară,* în LL, III, 1957, p. 115–132 (reluare a unui articol publicat în „Contemporanul", nr. 48, din 30 noiembrie 1956, p. 1, 4).

[13] I. Coteanu, *Româna literară și problemele ei principale,* Editura Științifică, București, 1961.

[14] B. Cazacu, *Studii de limbă literară. Probleme actuale ale cercetării ei,* București, 1960.

[15] T. Vianu, *Din problemele limbii române literare a secolului al XIX-lea,* în *Probleme de stil și artă literară,* Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955, p. 178–196.

BDD-A581 © 2009 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.110 (2026-02-05 12:53:46 UTC)

Participant el însuşi la elaborarea lucrărilor conduse de Tudor Vianu, noul şef de sector s-a implicat în finalizarea şi tipărirea *Dicționarului Eminescu,* publicat în 1968, şi a *Bibliografiei analitice a limbii române literare,* apărută în 1972. Şi, continuându-se colaborarea cu profesorii Facultății de Litere în vederea elaborării proiectatei istorii a limbii române literare moderne, o parte dintre cercetările apărute în *Contribuții* au fost reluate, în 1969, în *Studii de istoria limbii române literare. Secolul al XIX-lea,* coordonate de Al. Rosetti şi Boris Cazacu[16]. În volumul al doilea al noii culegeri a fost inclusă o *Bibliografie privitoare la istoria limbii române literare din secolul al XIX-lea,* semnată de Aurel Nicolescu[17], şeful serviciului de documentare din Institutul de Lingvistică.

În 1968, Ion Gheție inclusese însă în planul de perspectivă al sectorului două importante teme: *Istoria limbii române literare* de la origini până în epoca modernă şi *Originile scrisului literar românesc*[18].

Pentru limpeziri cu caracter teoretic şi metodologic, absolut necesare în realizarea acestor lucrări, respectiv pentru mai buna cunoaştere a textelor literare vechi, au fost inițiate o serie de cercetări preliminare, grupate la început în trei volume de *Studii de limbă literară şi filologie*, apărute în 1969, 1972 şi 1974[19]. Au fost studiate acum limba unor monumente ale scrisului vechi românesc (între care tipăriturile coresiene, cele semnate de Varlaam, *Biblia de la Bucureşti*) şi rolul acestora în evoluția şi unificarea limbii române literare vechi sau modul de reflectare a normelor literare în unele gramatici şi dicționare anterioare secolului al XIX-lea. O serie de chestiuni de metodă privind datarea şi localizarea textelor rotacizante sau relația dintre aceste scrieri şi tipăriturile coresiene au format obiectul unor ample studii incluse de Ion Gheție în volumul *Începuturile scrisului în limba română,* apărut în 1974[20].

Studiilor de mai mică sau de mai mare întindere, care probau relația organică dintre cercetarea diacronică a românei literare şi investigația filologică, li s-au alăturat, după 1970, mai multe volume de referință, şi ele cercetări preliminare

[16] *Studii de istoria limbii române literare. Secolul al XIX-lea,* I–II, Editura pentru Literatură, [Bucureşti], 1969. În primul volum al noii culegeri au fost publicate studii cu valoare metodologică şi cercetări privitoare la dezvoltarea stilurilor nonbeletristice sau la opiniile autorilor din epocă asupra limbii literare.

[17] Vezi *Studii de istoria limbii române literare. Secolul al XIX-lea,* II, p. 545–617.

[18] Vezi *Cuvântul înainte* publicat de Ion Gheție în deschiderea primului volum de *Studii de limbă literară şi filologie,* Editura Academiei, Bucureşti, 1969, p. 7.

[19] *Studii de limbă literară şi filologie,* [I]–III, Editura Academiei, Bucureşti, 1969–1974.

[20] I. Gheție, *Începuturile scrisului în limba română. Contribuții filologice şi lingvistice,* Editura Academiei, Bucureşti, 1974.

BDD-A581 © 2009 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.110 (2026-02-05 12:53:46 UTC)

pentru tratatul de istorie a limbii literare, deşi fiecare deschidea o perspectivă nouă asupra unor domenii bine delimitate ale investigaţiei lingvistice diacronice.

Astfel, în 1974, Ion Gheţie şi Alexandru Mareş tipăresc *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*[21], prima lucrare românească de dialectologie istorică. Un an mai târziu, Ion Gheţie publică *Baza dialectală a românei literare*[22], o istorie a evoluţiei normelor de bază ale românei literare scrise, în care sunt puse în evidenţă mutaţiile produse în procesul de constituire a normelor unice supradialectale şi diferenţa marcantă existentă în timp între forma textelor literare şi cea a documentelor neoficiale. În 1976, Flora Şuteu evidenţiază, prin volumul *Influenţa ortografiei asupra pronunţării literare româneşti*[23], relaţiile instituite, în secolul al XIX-lea, între norma ortografică şi cea ortoepică şi identifică etapele de constituire a rostirii literare româneşti moderne. Mariana Costinescu valorifică, prin volumul *Normele limbii literare în gramaticile româneşti*, carte apărută în 1979, o serie de cercetări consacrate, între 1968 şi 1971, evoluţiei normelor recomandate de gramaticile tipărite între 1780 şi 1963[24]. Două lucrări lexicografice, prefaţate de ample studii, lucrări gândite iniţial ca simple cercetări de sinteză bibliografică, abordează diacronic două componente ale lexicului limbii române literare vechi. *Dicţionarul limbii române literare vechi (1640–1780),* apărut în 1987 sub semnătura Marianei Costinescu, Magdalenei Georgescu şi Florentinei Zgraon[25], argumentează existenţa termenilor literari regionali, iar *Dicţionarul împrumuturilor latino–romanice în limba română veche (1421–1760),* terminat de Gheorghe Chivu, Emanuela Buză şi Alexandra Roman Moraru în 1982, dar tipărit un deceniu mai târziu[26], probează influenţa exercitată de limbile occidentale de cultură asupra scrisului vechi românesc şi existenţa, încă înainte de 1760[27], a unui autentic vocabular neologic „de cultură generală”[28].

[21] Ion Gheţie, Al. Mareş, *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea,* Editura Academiei, Bucureşti, 1974.

[22] Ion Gheţie, *Baza dialectală a românei literare,* Editura Academiei, Bucureşti, 1975.

[23] Flora Şuteu, *Influenţa ortografiei asupra pronunţării literare româneşti,* Editura Academiei, [Bucureşti], 1976.

[24] Mariana Costinesu, *Normele limbii literare în gramaticile româneşti,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1979.

[25] Mariana Costinescu, Magdalena Georgescu, Florentina Zgraon, *Dicţionarul limbii române literare vechi (1640–1780). Termeni regionali,* Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987.

[26] Gheorghe Chivu, Emanuela Buză, Alexandra Roman Moraru, *Dicţionarul împrumuturilor latino-romanice în limba română veche (1421–1760),* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1992.

[27] Cercetarea a fost limitată de autori la anul 1760, întrucât Neculai Ursu anunţase, în introducerea volumului intitulat *Formarea terminologiei ştiinţifice româneşti* (Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1962, p. 5), elaborarea unui studiu monografic consacrat neologismelor limbii române literare din perioada 1760–1860. Lucrarea anunţată a fost tipărită recent (N. A. Ursu, Despina Ursu, *Împrumutul lexical în procesul modernizării limbii române literare (1760–1860),* I. *Studiu lingvistic şi de istorie culturală,* II. *Repertoriu de cuvinte şi forme,* Editura Cronica, Iaşi, 2004–2006).

[28] Formularea îi aparţine lui Ion Gheţie (*Istoria limbii române literare,* Bucureşti, 1978, p. 121).

BDD-A581 © 2009 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.110 (2026-02-05 12:53:46 UTC)

Fructificând aceste numeroase, detaliate şi adesea inovatoare investigaţii, un colectiv coordonat de Ion Gheţie (din care au făcut parte, alături de unii membri ai sectorului, Mirela Teodorescu şi Constantin Frâncu, cadre didactice la facultăţile de profil din Bucureşti şi Iaşi), a încheiat, în 1987, redactarea lucrării *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780)*[29]. Volumul, punând în practică, după modificările de rigoare, impuse în primul rând de amploarea diferită a investigaţiei, modelul preconizat în *Istoria limbii române literare,* tipărită de Ion Gheţie în 1978[30], şi aplicând principiile formulate de acelaşi cercetător în volumul intitulat *Introducere în studiul limbii române literare*, apărut în 1982[31], a fost editat un deceniu mai târziu, din cauza unor reticenţe ale editorilor faţă de cercetarea lingvistică, în general, şi faţă de cea de tip diacronic, în special. El se constituie în prima istorie a limbii române literare care pune în evidenţă evoluţia sistemului limbii, iar nu modificarea concepţiei autorilor de texte faţă de limba literară. Este deci o istorie internă a limbii, care descrie evoluţia tuturor compartimentelor sistemului, inclusiv variantele culturale (adică stilurile funcţionale), iar nu o sumă de monografii consacrate autorilor importanţi sau scrierilor considerate reprezentative.

4. Motive diverse, între care numărul relativ redus de membri ai sectorului şi specializarea acestora în investigarea lingvistică şi filologică a textelor vechi, au făcut ca proiectul elaborării unui nou volum, consacrat istoriei limbii române literare moderne, să nu poată fi dus la bun sfârşit.

Au fost, în schimb, finalizate mai multe proiecte anterioare. Ion Gheţie, aprofundând cercetările de dialectologie diacronică, fără de care cercetarea istorică a limbii literare nu poate fi făcută în mod adecvat, a tipărit, în 1994, *Introducere în dialectologia istorică românească*[32], iar în anul 2000, volumul intitulat *Graiurile daco-române în secolele al XIII-lea – al XV-lea*[33]. Gheorghe Chivu, valorificând o serie de cercetări consacrate, în 1980–1981, vechilor texte ştiinţifice româneşti[34],

[29] Gheorghe Chivu, Mariana Costinescu, Constantin Frâncu, Ion Gheţie, Alexandra Roman Moraru, Mirela Teodorescu, Coordonator Ion Gheţie, *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780),* Edirura Academiei Române, Bucureşti, 1997.

[30] Ion Gheţie, *Istoria limbii române literare. Privire sintetică,* Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.

[31] Idem, *Introducere în studiul limbii române literare,* Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1982.

[32] Idem, *Introducere în dialectologia istorică românească,* Editura Academiei Române, Bucureşti, 1994.

[33] Idem, *Graiurile dacoromâne în secolele al XIII-lea–al XVI-lea (până la 1521),* Editura Academiei Române, Bucureşti, 2000.

[34] Gh. Chivu, *Stilul celor mai vechi texte ştiinţifice româneşti (1640–1780),* I–V, în LR, XXIX, 1980, nr. 2, p. 111–122, XXX, 1981, nr. 1, p. 45–60, nr. 2, p. 139–147, nr. 3, p. 221–231, nr. 5, p. 505–515.

BDD-A581 © 2009 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.110 (2026-02-05 12:53:46 UTC)

cercetări extinse, în *Istoria* apărută în 1997[35], asupra tuturor variantelor culturale ale românei literare vechi, tipăreşte, în anul 2000, *Limba română de la primele texte până la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Variantele stilistice*[36]. În acelaşi an, câţiva dintre autorii *Istoriei limbii române literare vechi*, cărora li s-au alăturat Floarea Vîrban şi Emil Suciu, publică o culegere de *Contribuţii la studiul limbii române literare,* consacrate unora dintre cele mai semnificative aspecte ale evoluţiei scrisului românesc literar între 1688 şi 1780[37]. În acest secol de transformări remarcabile, consemnate în toate compartimentele limbii noastre de cultură, s-a produs, de altfel, nu numai prima unificare a românei literare în cartea bisericească, unificare aflată adesea în atenţia membrilor sectorului[38], ci şi o separare, amplificată în timp, între scrisul bisericesc, continuator al vechii noastre limbi literare, şi scrisul laic, intens modernizat după sfârşitul secolului al XIX-lea. Scrisul bisericesc, luat drept model pentru unificarea românei literare moderne de reprezentanţii Şcolii Ardelene şi apoi, programatic, de către Ion Heliade Rădulescu (după cum a demonstrat în mai multe articole Ion Gheţie[39]), şi-a păstrat până astăzi trăsăturile conservatoare, funcţionând, în fapt (cum a argumentat Gheorghe Chivu[40]), nu ca un stil independent[41], ci ca o variantă adesea ignorată a românei literare moderne.

5. Atenţia acordată constant cercetării limbii române literare de către membrii colectivului condus, imediat după înfiinţarea Institutului de Lingvistică, de către

[35] Vezi *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780),* p. 257–260, 472–481.

[36] Gh. Chivu, *Limba română de la primele texte până la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Variantele stilistice,* Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2000.

[37] Gheorghe Chivu, Magdalena Georgescu, Ion Gheţie, Alexandra Moraru, Emil Suciu, Floarea Vîrban, Florentina Zgraon, *Contribuţii la istoria limbii române literare. Secolul al XVIII-lea (1688–1780),* Clusium, [Cluj-Napoca], 2000.

[38] În afara studiilor pe marginea acestui subiect scrise, pentru *Contribuţii,* de Ion Gheţie (p. 91–111) şi Florentina Zgraon (p. 112–152), vezi Ion Gheţie, *Contribuţii la problema unificării limbii române literare. Momentul 1750,* în LR, XX, 1971, nr. 2, p. 113–124 (cu reveniri asupra problemei în *Baza dialectală,* p. 377–430 şi în LR, XXXVI, 1987, nr. 5, p. 399–407); Alexandra Roman, *Contribuţii la problema unificării limbii literare. În legătură cu ediţiile româneşti din secolul al XVI-lea ale Psaltirii,* în LR, XXIII, 1974, nr. 1, p. 13–24; Magdalena Georgescu, *Contribuţii la problema unificării limbii literare. Despre ediţiile succesive ale Molitvenicului din secolul al XVIII-lea,* în LR, XXIV, 1975, nr. 4, p. 323–331.

[39] Vezi *I. Heliade Rădulescu şi selecţia cuvintelor româneşti „clasice”,* în LR, XVI, 1967, nr. 3, p. 221–223 şi *Ion Heliade Rădulescu şi unificarea limbii române literare,* în LR, XXI, 1972, nr. 2, p. 91–102.

[40] Vezi articolul *O variantă ignorată a românei literare moderne – limbajul bisericesc,* în LR, XLIV, 1995, nr. 9–12, p. 445–453 şi conferinţa *Civilizaţie şi cultură. Consideraţii asupra limbajului bisericesc actual,* Editura Academiei Române, Bucureşti, 1997.

[41] Cf. Lidia Sfîrlea, *Delimitarea stilurilor literare româneşti,* în *Studii de limbă literară şi filologie,* II, Editura Academiei, Bucureşti, 1972, p. 145–206.

BDD-A581 © 2009 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.110 (2026-02-05 12:53:46 UTC)

Tudor Vianu, colectiv devenit, sub conducerea lui Ion Gheție, Sectorul de limbă literară şi filologie, s-a concretizat, în mod indiscutabil, în notabile contribuții ştiințifice. Urmare a volumelor apărute sub egida sau în publicațiile periodice ale institutului şi a contribuțiilor teoretice formulate în paginile acestora, cercetarea diacronică a limbii noastre de cultură se face astăzi altfel decât în deceniul al cincilea al secolului trecut, atunci când limba literară a devenit, în mod programatic, obiect de studiu pentru lingvişti.

Cu toate acestea, primul obiectiv ştiințific stabilit, în urmă cu aproape şase decenii, de către membrii colectivului de limbă literară şi stilistică, anume elaborarea unei istorii a limbii române literare în secolul al XIX-lea, nu a fost atins[42].

Prin *Tratatul de istorie a limbii române,* aflat în prezent în lucru în cadrul Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti", tratat în elaborarea căruia sunt implicați, exact ca acum şaizeci de ani, toți cercetătorii Sectorului de limbă literară şi filologie şi multe cadre didactice ale facultăților de profil din Bucureşti, Iaşi şi Timişoara, va fi, sperăm, îndeplinit proiectul formulat de Tudor Vianu, proiect adus mult mai aproape de cercetarea lingvistică diacronică de Ion Gheție, *Istoria limbii române literare de la origini până astăzi.*

LE DÉPARTEMENT DE LANGUE LITTÉRAIRE ET
DE PHILOLOGIE ET LES RECHERCHES CONCERNANT LE ROUMAIN

(Résumé)

L'auteur présente les recherches ayant comme objet l'histoire du roumain littéraire, realisées dans le cadre de l'Institut de Linguistique de Bucarest depuis le commencement des ses activités jusqu'a présent.

En même temps, l'auteur réalise une évaluation des effets que ces recherches ont eus sur les principes et les méthodes utilisées dans la linguistique roumaine diachronique.

Cuvinte-cheie: limbă literară, dialectologie diacronică, stilistică lingvistică.
Mots-clés: langue littéraire, dialectologie diachronique, stylistique linguistique.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti"
Bucureşti, Calea 13 Septembrie nr. 13

[42] Au fost efectuate totuşi, în ultimul timp, o serie de cercetări speciale, între acestea studiul consacrat de Maria Stanciu-Istrate calculului lingvistic, aspect al modernizării vocabularului românei literare puțin studiat anterior. Vezi Maria Stanciu-Istrate, *Calcul lingvistic în limba română (cu specială referire la scrieri beletristice din secolul al XIX-lea)*, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2006.

BDD-A581 © 2009 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.110 (2026-02-05 12:53:46 UTC)